

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1080/2014
18.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Ц. и др., због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. у вези става 5. у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости: браниоца окривљеног М.Ц., адвоката Д.Т., браниоца окривљеног Љ.Ш., адвоката А.Б., бранилаца окривљених Г.Д. и М.Р., адвоката В.Ј., браниоца окривљеног В.Ж., адвоката М.Р. и браниоца окривљеног Т.Ђ., адвоката Р.П., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 198/11 од 12.11.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 710/14 од 19.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 18.12.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених В.Ж., Г.Д., Љ.Ш. и М.Р., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 198/11 од 12.11.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 710/14 од 19.06.2014. године.

II ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољени захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених М.Ц. и Т.Ђ., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 198/11 од 12.11.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 710/14 од 19.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу К 198/11 од 12.11.2013. године, окривљени В.Ж. оглашен је кривим због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези става 6. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 18.05.2010. до 05.07.2010. године, а окривљени Т.Ђ., М.Ц., Г.Д., Љ.Ш. и М.Р., због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. у вези става 5. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђени и то: окривљени Т.Ђ., на казну затвора у трајању од шест месеци у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 18.05.2010. до 05.07.2010. године, окривљени М.Ц. на казну затвора у трајању од три месеца у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 18.05.2010. до 25.05.2010. године, окривљени Г.Д. на казну затвора у трајању од четири месеца у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 18.05.2010. до 05.07.2010. године, окривљени Љ.Ш., на казну затвора у трајању од четири месеца у коју му се

урачунава време које је провео у притвору од 18.05.2010. до 05.07.2010. године и окривљени М.Р., на казну затвора у трајању од четири месеца у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 22.05.2010. до 17.06.2010. и од 22.06.2010. до 05.07.2010. године. Окривљени В.Ж., Т.Ђ., М.Ц., Г.Д., М.Ш. и М.Р., су обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка и да суду на име паушала плате износ од по 15.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 710/14 од 19.06.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, окривљеног В.Ж., браниоца окривљеног В.Ж., браниоца окривљеног Т.Ђ., браниоца окривљеног М.Ц., браниоца окривљеног Љ.Ш., заједничка жалба окривљеног Љ.Ш. и његовог браниоца и заједничка жалба бранилаца окривљених Г.Д. и М.Р., а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда Врховном касационом суду захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног М.Ц., адвокат Д.Т., због повреде закона из члана 485. став 1. у вези члана 4. ЗКП, у вези члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и члана 16. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и донесе пресуду у којој ће укинути првостепену и другостепену пресуду и предмет вратити другостепеном суду на поновни поступак;

- бранилац окривљеног Љ.Ш., адвокат А.Б. и заједнички бранилац окривљених Г.Д. и М.Р., адвокат В.Ј., због повреде Закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези става 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине првостепену и другостепену пресуду а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење;

- бранилац окривљеног В.Ж., адвокат М.Р., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине првостепену и другостепену пресуду а списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или наведене пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за предметно кривично дело и доделити му трошкове стручне одбране увећане за трошкове сачињавања захтева за заштиту законитости; и

- бранилац окривљеног Т.Ђ., адвокат Р.П., због повреде закона, повреде права зајамченог Уставом као и одредби кривичног поступка и Кривичног законика, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и нижестепене пресуде укине или преиначи.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерака захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљених, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви поднети, па је по оцени навода и предлога у захтевима бранилаца, нашао да су захтеви бранилаца окривљених В.Ж., Г.Д., Љ.Ш. и М.Р., неосновани, а да су захтеви бранилаца окривљених М.Ц. и Т.Ђ. недозвољени.

Браниоци окривљених Г.Д., М.Р. и Љ.Ш., у захтеву за заштиту законитости истичу да су нижестепене пресуде донете уз повреду Кривичног закона, на штету окривљених, која повреда се састоји у томе што су пресуде засноване на недозвољеном доказу и то на аудио записима прислушких разговора и транскриптима тих записа на који начин је повређено и право на одбрану окривљених као и уставно право на тајност комуникације из члана 41. Устава Републике Србије. У вези са тим браниоци ових окривљених у захтеву истичу да је одредбом члана 504з став 3. ЗКП („Сл. лист СРЈ“, број 70/01...“Сл. гласник РС“, број 72/09 и 76/10), која је важила у време предузимања мере надзора и снимања телефонских и других разговора и комуникација другим техничким средствима, било прописано да се резултати мера одређених по члану 504е ЗКП, могу користити само ако јавни тужилац у року од шест месеци од када се упозна са материјалом добијеним применом тих мера, покрене кривични поступак. Како у конкретном случају овај услов није поштован, јер је Јавни тужилац за садржину мера знао онда када је тражио да се мере продуже, а то је, према наводима захтева, најкасније 17.07.2009. године, односно онда када је извршена транскрипција аудио записа прислушких разговора, а то је најкасније 22.09.2009. године, а захтев за спровођење истраге је поднето 19.05.2010. године, што је након протеча рока од шест месеци прописаног чланом 504 з став 3. ЗКП, па се из изнетих разлога наведени доказ није могао користити у кривичном поступку.

Бранилац окривљеног В.Ж., адвокат М.Р., у захтеву истиче да су првостепени и другостепени суд поступили противно императивним законским одредбама – члану 16. ст.1. и 4, члану 84, члану 162, члану 163, члану 173, члану 405. и члану 407. ЗКП, услед чега су учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са образложењем да су докази (аудио снимци и њихови транскрипти) прибављени и коришћени противно члану 16. став 1. ЗКП, који се не могу користити у току претреса, те да су на основу члана 84. став 2. ЗКП, морали бити издвојени из списка предмета, посебно узимајући у обзир одредбу из члана 163. ЗКП, који предвиђа уништење тако прикупљених доказа и доказног материјала ако јавни тужилац не покрене кривични поступак у року од шест месеци од дана када се упознао са прикупљеним материјалом.

Изнете наводе бранилаца окривљених Г.Д., М.Р., Љ.Ш. и В.Ж., којима се указује да су нижестепене пресуде донете уз учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, из списка предмета произлази да је по Наредби истражног судије Посебног одељења Округног суда у Београду Кри.пов.365, 366, 367. и 368. од 21.04.2009. године, наређено вршење надзора и снимање телефонских разговора и других разговора и комуникација другим техничким средствима и оптичко снимање окривљеног Т.Ђ., а касније допуном наредбе и окривљених М.Ц. и В.Ж., као и Ј.С., а да је наредбама истражног судије од 14.07.2009. године, наређено продужење наведене мере за још три месеца, те да је последњи транскрипт аудио записа, прибављен спровођењем наведених мера, сачињен дана 22.09.2009. године и односи се на разговор који је изворно обављен 18.09.2009. године.

Из изнетог произлази да су мере надзора и снимање телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима по цитираним наредбама истражног судије трајале до 18.09.2009. године, када је сачињен последњи снимак спровођењем наведене мере, када су већ ступиле на снагу

измене и допуне Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 72 од 03.09.2009. године), па самим тим и одредба члана 504з став 3. ЗКП, којом је прописано да ако јавни тужилац не покрене кривични поступак у року од шест месеци од дана када се упознао са материјалом из става 2. тог члана или ако изјави да га неће користити у поступку, односно да против осумњиченог неће захтевати вођење поступка, истражни судија ће донети решење о уништењу прикупљеног материјала.

Надаље, из списка предмета произлази да су транскрипти аудио записа прибављени спровођењем мера надзора и снимања телефонских и других разговора и комуникација другим техничким средствима, достављени Вишем јавном тужиоцу у Крагујевцу уз кривичну пријаву Министарства унутрашњих послова Дирекције полиције Одељење криминалистичке полиције, Одсек за сузбијање привредног криминала Ку 512/10 од 19.05.2010. године, која је поднета против окривљених због предметних кривичних дела, те да је Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Крагујевцу уз допис Ку 512/10 и Ст.пов.23078/09 од 19.05.2010. године, истражном судији Вишег суда у Крагујевцу, доставила материјал прикупљен применом наведених мера по наредбама истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду од 21.04.2009. године, 29.04.2009. и 14.07.2009. године, а да је Виши јавни тужилац у Крагујевцу, истражном судији Вишег суда у Крагујевцу против окривљених поднео захтев за спровођење истраге дана 19.05.2010. године, што по налажењу Врховног касационог суда упућује на закључак да се Виши јавни тужилац у Крагујевцу упознао са материјалом – снимцима добијеним употребом техничких средстава и њиховим преписом дана 19.05.2010. године, и да је истог дана против окривљених покренуо кривични поступак подношењем захтева за спровођење истраге.

Следствено изнетом, неосновани су наводи захтева бранилаца окривљених Г.Д., М.Р., Љ.Ш. и В.Ж., да је од упознавања јавног тужиоца са материјалом добијеним спровођењем мера надзора и снимања телефонских и других разговора и комуникација другим техничким средствима до тренутка покретања кривичног поступка протекао временски период дужи од шест месеци и да је стога наведени материјал морао бити уништен, имајући при томе у виду да у списима предмета нема доказа да је наведени материјал, јавном тужиоцу достављен пре подношења кривичне пријаве дана 19.05.2010. године.

Стога су неосновани наводи захтева бранилаца ових окривљених да су наведени докази по начину прибављања у супротности са одредбама ЗКП и да се на истима пресуда не може заснивати, због чега су захтеви бранилаца окривљених Г.Д., М.Р., Љ.Ш. и В.Ж. оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног М.Ц. у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови повредили кривични закон из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП, у вези члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 16. ЗКП, која се огледа у томе што су нижестепени судови на основу изведених доказа и одбране окривљених погрешно закључили да су окривљени М.Ц., Г.Д. и М.Р., постигли договор да новац предају окривљеном В.Ж. преко окривљеног Т.Ђ., те да није правилно цењена одбрана – признање окривљеног М.Ц.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Т.Ђ., адвокат Р.П., указује да је овај окривљени оглашен кривим и осуђен за кривично дело давање мита, а да то није неспорно утврђено у првостепеном поступку, посебно имајући у

виду исказ сведока Ј.С., тако да се, према наводима захтева, првостепена пресуда заснива на непотпуно утврђеном чињеничном стању, што је имало за последицу погрешну примену кривичног закона и Законика о кривичном поступку, па је самим тим било нужно отварање претреса пред другостепеним судом како би се извели докази које је првостепени суд пропустио да изведе.

Врховни касациони суд налази да из изнетих навода захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених М.Ц. и Т.Ђ. произлази да се наведене правноснажне пресуде побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што није дозвољен разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП, па су ови захтеви оцењени као недозвољени.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у ставу I, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП као у ставу II изреке ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**